

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΣΟΔΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΤΜΗΜΑ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ

Θεσσαλονίκη, 25-5-2016

Αριθμός απόφασης: 532

Ταχ. Δ/ση : Εγνατία 45
Ταχ. Κώδικας : 546 30 Θεσσαλονίκη
Τηλέφωνο : 2310554268
ΦΑΞ : 2313333258

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις :

- α. Του άρθρου 63 του ν. 4174/2013 (ΦΕΚ Α' 170).
- β. Της παρ 3 του άρθρου 47 του Ν 4331/2015 (ΦΕΚ Α' 69)
- γ. Του άρθρου 59 του π.δ. 111/2014 (Α' 178) «Οργανισμός του Υπουργείου Οικονομικών»
- δ. Της αριθ. Δ6Α1118225 ΕΞ 2013/24.07.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β' 1893) «Καθορισμός της διάρθρωσης και των αρμοδιοτήτων της Υπηρεσίας Εσωτερικής Επανεξέτασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων, καθώς και απαραίτητων λεπτομερειών λειτουργίας αυτής».
- ε. Της αριθ. Δ6Α1198069 ΕΞ 2013/30.12.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β' 3367) «Μετονομασία και ανακαθορισμός των αρμοδιοτήτων και της εσωτερικής διάρθρωσης της Υπηρεσίας Εσωτερικής Επανεξέτασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών».
- στ. Της αριθ. Δ.ΟΡΓ.Α. 1159205ΕΞ2014 Απόφασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β3250/4-12-2014) «Τροποποίηση και συμπλήρωση της αριθμ. Δ6Α 1058824ΕΞ2014/8-4-2014 απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών, ως προς τις Διευθύνσεις Στρατηγικού Σχεδιασμού και Οικονομικής Διοίκησης, Επίλυσης Διαφορών και Εφαρμογής της Φορολογικής Πολιτικής και Νομοθεσίας».
- ζ. Της αριθμ. Δ.ΟΡΓ.Α 1006534ΕΞ2014 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β165/19-1-2015) «Ανακαθορισμός της καθ' ύλην αρμοδιότητας και του χρόνου έναρξης λειτουργίας του Αυτοτελούς Τμήματος Επανεξέτασης της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων, καθώς και του χρόνου έναρξης

λειτουργίας του Αυτοτελούς Τμήματος Επανεξέτασης, Νομικής και Διοικητικής Υποστήριξης της ίδιας Διεύθυνσης και της καθ' ύλην αρμοδιότητας του Γραφείου Επανεξέτασης του ίδιου Τμήματος».

η. Της αριθμ. Δ.Ε.Δ. Β1 1052867ΕΞ2015/21-4-2015 (ΦΕΚ Β' 815/7-5-2015) Απόφασης του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει με την αριθμ. Δ.Ε.Δ. Β1 1035074 ΕΞ2016/3-3-2016 (ΦΕΚ Β' 748/21-3-2016) Απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών.

θ. Της ΠΟΛ 1002/31.12.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 55/16-1-2014).

2. Την ΠΟΛ 1069/4-3-2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3. Τη με **ημερομηνία κατάθεσης 26/01/2016 και αριθμό πρωτοκόλλου** **ενδικοφανή προσφυγή των α)..... του** με ΑΦΜ:..... και **β) του** με ΑΦΜ:....., κατοίκων αμφοτέρων, κατά της με αριθμ. οριστικής πράξης διορθωτικού προσδιορισμού φόρου μεγάλης ακίνητης περιουσίας του προϊσταμένου της ΔΟΥ και τα προσκομιζόμενα με αυτήν σχετικά έγγραφα.

4. Την με αριθμό οριστική πράξη διορθωτικού προσδιορισμού φόρου μεγάλης ακίνητης περιουσίας του προϊσταμένου της ΔΟΥ για ακίνητα της 1-1-2003.

5. Τις απόψεις της ανωτέρω φορολογικής αρχής.

6. Την εισήγηση του ορισθέντος υπαλλήλου του Αυτοτελούς Τμήματος Επανεξέτασης της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών όπως αποτυπώνεται στο σχέδιο της απόφασης.

Επί της υπ.αρ.πρωτ. /26-01-2016 ενδικοφανούς προσφυγής των α)..... του και β) του, η οποία κατατέθηκε εμπρόθεσμα και μετά την μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμαστε τα ακόλουθα:

Κατόπιν των με αριθμ..... και εντολών ελέγχου του προϊσταμένου της ΔΟΥ, συντάχθηκε η με ημερομηνία θεώρησης 23-12-2015 έκθεση ελέγχου φόρου μεγάλης ακίνητης περιουσίας που κατείχαν οι προσφεύγοντες κατά τα έτη 1997 έως 2007 και, μεταξύ άλλων, εκδόθηκε και η προσβαλλόμενη με αριθμ. οριστική πράξη διορθωτικού προσδιορισμού φόρου μεγάλης ακίνητης περιουσίας για τα ακίνητα της 1-1-2003.

Οι προσφεύγοντες, με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή τους, ζητούν να ακυρωθεί και να εξαφανιστεί άλλως να μεταρρυθμιστεί η προσβαλλόμενη πράξη, ισχυριζόμενοι :

- 1) Κακή ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου-Κακή εκτίμηση των στοιχείων
- 2) Πλάνη περί τα πράγματα
- 3) Έλλειψη αιτιολογίας
- 4) Αοριστία της έκθεσης ελέγχου

- 5) Οι διατάξεις των άρθρων 1 και 2 του Ν 2523/97 είναι αντίθετες με την αρχή της αναλογικότητας.
- 6) Παράβαση του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ
- 7) Παραγραφή του δικαιώματος του Δημοσίου

Ως προς τον πρώτο ισχυρισμό των προσφευγόντων

Επειδή, στην παράγραφο 1 του άρθρου 21 του Ν 2459/1997 ορίζεται ότι "Από το οικονομικό έτος 1997 και για κάθε επόμενο έτος επιβάλλεται φόρος στη μεγάλη ακίνητη περιουσία που βρίσκεται στην Ελλάδα. Σε φόρο υποβάλλεται η συνολική αξία της περιουσίας, που ανήκει σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο και αποτελείται από ακίνητα που βρίσκονται στην Ελλάδα ή εμπράγματα δικαιώματα σε αυτά, εκτός της υποθήκης".

Επειδή, στην παράγραφο 1 του άρθρου 22 του Ν 2459/1997 ορίζεται ότι " Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ανεξάρτητα από την ιθαγένεια, κατοικία ή την έδρα του, φορολογείται για την ακίνητη περιουσία του, που βρίσκεται στην Ελλάδα την πρώτη Ιανουαρίου του έτους φορολογίας. Στα επίδικα ακίνητα υπόχρεος σε φόρο είναι ο νομέας του. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς, που νέμονται ακίνητα χωρίς νόμιμο τίτλο. Αν ακίνητο εκنيκηθεί με τελεσίδικη απόφαση, ο νομέας του, για το φόρο που κατέβαλε, έχει δικαίωμα αναγωγής κατά του κυρίου, που οριστικά αναγνωρίστηκε."

Επειδή, στην παράγραφο 23 του Ν 2459/1997 ορίζεται ότι: " Απαλλάσσονται από το φόρο: α)..., β).....στ) Τα κτίσματα οικοδομής, που ανεγείρεται. για μία επταετία από την έκδοση της οικοδομικής άδειας και εφόσον κατά τη διάρκεια της επταετίας αυτής τα κτίσματα δεν έχουν εκμισθωθεί ή χρησιμοποιηθεί κατά οποιονδήποτε τρόπο.

Μετά την πάροδο της επταετίας από τη χορήγηση της οικοδομικής άδειας ή από την εκμίσθωση ή τη χρησιμοποίησή τους με οποιονδήποτε τρόπο πριν από την πάροδο της επταετίας τα διαμερίσματα πολυκατοικίας, που ανεγείρονται και δεν έχουν πουληθεί. τα οποία συμφωνήθηκε να μεταβιβασθούν στον εργολάβο ή σε τρίτα πρόσωπα που αυτός θα υποδείξει, για την εφαρμογή του παρόντος νόμου, θεωρούνται, κατά αμάχητο τεκμήριο, ότι έχουν μεταβιβασθεί στον εργολάβο μαζί με το ποσοστό του οικοπέδου που τους αναλογεί.

Σε περίπτωση που ο εργολάβος υποσχέθηκε με συμβολαιογραφικό προσύμφωνο τη μεταβίβαση διαμερίσματος σε τρίτο πρόσωπο, το διαμέρισμα αυτό για την εφαρμογή του παρόντος νόμου θεωρείται, κατά αμάχητο τεκμήριο, ότι μεταβιβάσθηκε στον αγοραστή μαζί με το ποσοστό του οικοπέδου που αναλογεί, από την παράδοση του σε αυτόν, η οποία αποδεικνύεται με συμβολαιογραφικό έγγραφο που καταρτίζεται μέσα σε ένα δίμηνο από την παράδοση."

Επειδή, στην παράγραφο 1 του άρθρου 25 του Ν 2459/1997 ορίζεται ότι " Από τη συνολική αξία της ακίνητης περιουσίας, που βρίσκεται κατά τη διαδικασία του προηγούμενου άρθρου, αφαιρούνται τα χρέη που υπάρχουν την πρώτη Ιανουαρίου του έτους φορολογίας, για τα οποία έχει εγγραφεί υποθήκη ή προσημείωση υποθήκης στα ακίνητα, εφόσον τα χρέη αυτά

προέρχονται από δάνεια· που, χορηγήθηκαν από το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων ή τράπεζες και αποδεδειγμένα χρησιμοποιήθηκαν για ανέγερση, επέκταση ή επισκευή γενικά κτισμάτων που ανήκουν στον υπόχρεο και φορολογούνται σύμφωνα με τον παρόντα νόμο. Οι τόκοι των δανείων αυτών δεν αφαιρούνται.

Επειδή, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται κακή ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και ειδικότερα, ο πρώτος εξ αυτών ισχυρίζεται ότι μέρος των ακινήτων που εμφανίζονται στον πίνακα ακινήτων της έκθεσης ελέγχου, ανήκαν στον θανόντα, το έτος 2004, πατέρα του και στην εταιρία «.....» με βασικό μέτοχο και διαχειριστή τον πατέρα του. Ειδικότερα ισχυρίζεται για τα υπό στοιχεία 1,2 και 17 ακίνητα που αναφέρονται σε αγροτεμάχιο έκτασης 5.000τμ εντός του οποίου υπάρχει διώροφο κτίσμα κατοικιών σε ποσοστό 75% εξ αδιαιρέτου, ότι το αγροτεμάχιο είναι έκτασης 1.500τμ και όχι 5.000τμ, αφού προήλθε από το εξ αδιαθέτου μερίδιο της κληρονομιάς του θανόντος πατρός του την 8-1-2004. Ουδέποτε όμως προσκόμισε δήλωση αποδοχής κληρονομιάς και τη σχετική μεταγραφή της στα βιβλία μεταγραφών του οικείου υποθηκοφυλακείου προκειμένου να αποδείξει τους ισχυρισμούς του. Επιπλέον ισχυρίζεται ότι τα υπό στοιχεία 4 έως και 13 ακίνητα, που αναφέρονται σε καταστήματα και διαμερίσματα οικοδομής που βρίσκεται στα επί των οδών, και, ανήκουν στην εταιρία «.....» και προς απόδειξη του ισχυρισμού του προσκομίζει το υπ' αριθμ..... προσύμφωνο αγοραπωλησίας και την άδεια οικοδομής. Ωστόσο ο έλεγχος διαπίστωσε ότι με την υπ' αριθμ. απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου, ο πρώτος εκ των προσφευγόντων αναγνωρίζεται ως κύριος από το 1991, ενός οικοπέδου στα επί των οδών, και, στο οικοδομικό τετράγωνο ..., εμβαδού 1.237τμ με της επ' αυτού διώροφης οικοδομής. Επιπροσθέτως, ο έλεγχος διαπίστωσε ότι για την εταιρία «.....», ουδέποτε υποβλήθηκε δήλωση Ε9, ΦΜΑΠ, ΦΑΠ, ΕΤΑΚ μέχρι σήμερα. Για τα ακίνητα τα οποία βρ'ίσκονται σε οικοδομή στα επί της οδού, ορθώς ο φόρος επιβλήθηκε στον πρώτο εκ των προσφευγόντων σε ποσοστό 50% από το έτος 1998 και έπειτα, σύμφωνα με την με αριθμό άδεια οικοδομής που εκδόθηκε στις 5-5-1997. Αναφορικά με τους προσκομιζόμενους λογαριασμούς της ΔΕΗ, αυτοί αφορούν τις ημερομηνίες σύνδεσης των εκάστοτε μισθωτών χωρίς να προσδιορίζεται η πρώτη σύνδεση ή ηλεκτροδότηση του κτίσματος. Συνεπώς οι ως άνω ισχυρισμοί των προσφευγόντων απορρίπτονται ως απαράδεκτοι.

Επειδή, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι δεν εφαρμόστηκαν οι διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 25 του Ν 2459/1997 καθώς ο έλεγχος δεν έλαβε υπόψη τα βάρη που είχαν εγγραφεί στους τόμους με αριθμό και με αριθμό και ειδικότερα: α) προσημείωση ποσού€ υπέρ τράπεζας Eurobank η οποία ενεγράφη την 25-10-2006, β) προσημείωση υποθήκης 200.000,00€ υπέρ του η οποία ενεγράφη την 8-11-2007 και γ) προσημείωση υποθήκης 400.000,00€ υπέρ η οποία ενεγράφη την 8-11-2007.

Επειδή, σύμφωνα με τις προαναφερθείσες διατάξεις, από τη συνολική αξία της ακίνητης περιουσίας αφαιρούνται τα χρέη εφόσον αυτά προέρχονται από δάνεια που χορηγήθηκαν από το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων ή Τράπεζες και αποδεδειγμένα χρησιμοποιήθηκαν για ανέγερση, επέκταση ή επισκευή κτισμάτων που ανήκουν στον υπόχρεο. Από τα βάρη που επικαλείται ο πρώτος εκ των προσφευγόντων, θα μπορούσε να αφαιρεθεί από το ΦΜΑΠ έτους 2007 μόνο το βάρος υπέρ της τράπεζας Eurobank, για το οποίο όμως ο προσφεύγων δεν προσκόμισε οποιαδήποτε βεβαίωση από την οποία να αποδεικνύεται ότι πρόκειται για δάνειο που χρησιμοποιήθηκε για ανέγερση, επέκταση ή επισκευή κτισμάτων που του ανήκουν. Συνεπώς ο εν λόγω ισχυρισμός των προσφευγόντων πρέπει να απορριφθεί ως αναπόδεικτος.

Επειδή, επιπλέον οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι δεν έγινε εφαρμογή του άρθρου 23 του Ν 2459/1997 και ειδικότερα δεν εξαιρέθηκαν από τον φόρο αυτό τα κτίσματα των οικοδομών που αναφέρονται στην έκθεση ελέγχου, για μια επταετία από την έκδοση της οικοδομικής τους άδειας και εφόσον κατά τη διάρκεια της επταετίας δεν έχουν εκμισθωθεί ή χρησιμοποιηθεί κατά οποιονδήποτε τρόπο. Ο ισχυρισμός αυτός απορρίπτεται ως απαράδεκτος διότι η ως άνω διάταξη έχει εφαρμογή στις περιπτώσεις οικοδομών που έχουν κτισθεί με το σύστημα της αντιπαροχής. Εν προκειμένω ουδέποτε προσκομίσθηκε εργολαβικό προσύμφωνο ή κάποιο άλλο έγγραφο από το οποίο να προκύπτουν όσα επικαλείται ο προσφεύγων.

Επειδή, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι οι διατάξεις του Ν 2459/1997 αντίκειται στο άρθρο 4 παρ.1 και 5 του Συντάγματος.

Επειδή, στο άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι «Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου» και στο άρθρο 4 παρ. 5 ότι «Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους».

Επειδή, ο συντακτικός νομοθέτης, επιτάσσοντας τη συνεισφορά των πολιτών στα δημόσια βάρη ανάλογα με τη φοροδοτική τους ικανότητα, παρέχει ταυτόχρονα ευρεία ευχέρεια στο νομοθέτη να φορολογεί ή να μη φορολογεί ορισμένη κατηγορία περιουσιακών στοιχείων, όπως τα ακίνητα, εκτιμώντας τις εκάστοτε κρατούσες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες. Εξάλλου, ρύθμιση που θεσπίζει απαλλαγή από ορισμένη φορολογία ορισμένης κατηγορίας προσώπων, κατά παρέκκλιση από τη συνταγματική αρχή της συνεισφοράς όλων στα δημόσια βάρη ανάλογα με τις δυνάμεις τους, έχει εξαιρετικό χαρακτήρα και δεν είναι καταρχήν επιτρεπτό να επεκτείνεται, κατ' επίκληση της αρχής της ισότητας, σε άλλες περιπτώσεις, τις οποίες αντιμετώπισε κατά διαφορετικό τρόπο ο νομοθέτης (ΣΤΕ 3028/2009)

Ως προς τον δεύτερο ισχυρισμό των προσφευγόντων

Επειδή, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η φορολογική αρχή πεπλανημένα εξέλαβε και έκρινε ότι με την υπ' αριθμ..... απόφαση του Πολ. Πρωτοδικείου, αποδεικνύεται ότι ο πρώτος προσφεύγων ήταν κύριος και νομέας και κάτοχος των ακινήτων αυτών. Και αυτό διότι η κυριότητα των ακινήτων αποκτάται με την μεταγραφή του τίτλου κυριότητας και εν

προκειμένω της Δικαστικής Απόφασης που προαναφέρθηκε στα βιβλία μεταγραφών του οικείου Υποθηκοφυλακείου. Ο εν λόγω ισχυρισμός θα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος για τους παρακάτω λόγους:

Επειδή, στην παράγραφο 1 του άρθρου 22 του Ν 2459/1997 ορίζεται ότι "Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ανεξάρτητα από την ιθαγένεια, κατοικία ή την έδρα του, φορολογείται για την ακίνητη περιουσία του, που βρίσκεται στην Ελλάδα την πρώτη Ιανουαρίου του έτους φορολογίας. Στα επίδικα ακίνητα υπόχρεος σε φόρο είναι ο νομέας του. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς, που νέμονται ακίνητα χωρίς νόμιμο τίτλο. Αν ακίνητο εκنيκηθεί με τελεσίδικη απόφαση, ο νομέας του, για το φόρο που κατέβαλε, έχει δικαίωμα αναγωγής κατά του κυρίου, που οριστικά αναγνωρίστηκε."

Επειδή, στο άρθρο 22 της ΠΟΛ 1130/1997 ορίζεται ότι "Όταν τα ακίνητα είναι επίδικα υπόχρεος σε φόρο είναι ο νομέας τους. Ακόμη, υπόχρεος είναι ο νομέας και όταν νέμεται το ακίνητο χωρίς νόμιμο τίτλο. Σε περίπτωση όμως που το ακίνητο εκنيκηθεί με αμετάκλητη δικαστική απόφαση, ο νομέας, που έχει φορολογηθεί, έχει δικαίωμα αναγωγής κατά του αμετάκλητα αναγνωρισθέντος ως κυρίου, για το φόρο που πλήρωσε."

Επειδή, στην με αριθμό έκθεσης κατάθεσης αναγνωριστική αγωγή κυριότητας που κατέθεσε ο πρώτος των προσφευγόντων, εκθέτει ότι έχει καταστεί κύριος με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας ενός οικοπέδου στα, εμβαδού 1.237τμ με προσόψεις στις οδούς, και, στο οικοδομικό τετράγωνο ... Ειδικότερα εκθέτει ότι ο πατέρας του, του το δώρισε άτυπα το έτος 1991, έκτοτε δε ο ίδιος (προσφεύγων) το νεμήθηκε με διάνοια κυρίου συνεχώς και αδιαλείπτως με εργασίες συντήρησης, καταβολή φορολογίας κλπ.

Κατόπιν συζήτησης της προαναφερόμενης αναγνωριστικής αγωγής κυριότητας, εκδόθηκε η με αριθμ..... απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου η οποία αναγνωρίζει ως κύριο του εν λόγω επίδικου ακινήτου, τον πρώτο εκ των προσφευγόντων.

Επειδή, από τα παραπάνω προκύπτει πέραν πάσης αμφιβολίας ότι ο πρώτος εκ των προσφευγόντων αποδέχεται ανεπιφύλακτα ότι από το έτος 1991 του δωρίθηκε άτυπα το εν λόγω επίδικο ακίνητο και έκτοτε αυτός το νεμήθηκε με διάνοια κυρίου συνεχώς και αδιαλείπτως. Ορθά λοιπόν ο έλεγχος έκρινε ότι για το προαναφερθέν επίδικο ακίνητο υπόχρεος σε φόρο μεγάλης ακίνητης περιουσίας είναι ο πρώτος εκ των προσφευγόντων.

Ως προς τον τρίτο και τέταρτο ισχυρισμό των προσφευγόντων

Επειδή, οι προσφεύγοντες, με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή τους, ισχυρίζονται ότι η έκθεση ελέγχου, επί της οποίας στηρίχθηκε η έκδοση της προσβαλλόμενης πράξης, στερείται σαφούς, επαρκούς και ειδικής αιτιολογίας ειδικότερα ως προς τα συγκριτικά στοιχεία που χρησιμοποιήθηκαν για τον προσδιορισμό της αξίας των ακινήτων. Ο εν λόγω ισχυρισμός των προσφευγόντων θα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος για τους παρακάτω λόγους:

Επειδή, στην παράγραφο 1 του άρθρου 24 του Ν 2459/1997 ορίζεται ότι "Για τον υπολογισμό του φόρου λαμβάνεται υπόψη η αξία που έχουν τα ακίνητα και τα εμπράγματα σε αυτά

δικαιώματα κατά την 1η Ιανουαρίου του έτους που φορολογούνται, για τον προσδιορισμό της οποίας εφαρμόζονται ανάλογα οι διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 3 του α.ν.1521/1950 και οι διατάξεις του άρθρου 41 και 41Α του ν.1249/1982 όπως ισχύουν. "

Επειδή, με τις διατάξεις του άρθρου 24 του Ν 2459/1997 καθορίζεται γενικά ο τρόπος που πρέπει να ακολουθηθεί για να προσδιορισθεί η αξία της μεγάλης ακίνητης περιουσίας που θα υπαχθεί σε φόρο. Ειδικότερα, με το άρθρο 24 της ΠΟΛ 1130/1197 ορίζεται ότι " Προκειμένου λοιπόν να υπολογισθεί ο φόρος λαμβάνεται υπόψη η συνολική αξία που έχουν τα ακίνητα, καθώς και τα εμπράγματα σ'αυτά δικαιώματα, κατά την 1η Ιανουαρίου του έτους της φορολογίας. Ο προσδιορισμός της αξίας θα γίνεται σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις της [παρ. 2 του άρθρου 3 του α.ν. 1521/1950](#) "περί φόρου μεταβιβάσεως ακινήτων", και των [άρθρων 41 και 41Α του Ν. 1249/1982](#) όπως ισχύουν.

Συνεπώς για τα ακίνητα που βρίσκονται σε περιοχές που εφαρμόζεται το σύστημα του αντικειμενικού προσδιορισμού (άρθρο 41 ν.1249/82) θα υποβάλλονται εις διπλούν μαζί με τη δήλωση ΦΜΑΠ και τα αντίστοιχα φύλλα υπολογισμού (1 έως, και 5 και έντυπα Κ4 έως και Κ9) βάσει των οποίων προκύπτει η αντικειμενική αξία αυτών.

Για τα ακίνητα που βρίσκονται στις περιοχές που εφαρμόζεται το μικτό σύστημα του άρθρου 41α του ν. 1249/82 (με αντικειμενικά κριτήρια), το οποίο προστέθηκε με την [παρ. 1 του άρθρου 10 του Ν. 2386/96](#) η αξία των κτισμάτων θα υπολογίζεται με βάση τα ειδικά έντυπα (Κ1 έως και Κ9) τα οποία θα υποβάλλονται εις διπλούν. Ενώ η αξία του οικοπέδου θα υπολογίζεται με βάση τα συγκριτικά στοιχεία.

Για γήπεδα (αγροτεμάχια - οικόπεδα) χωρίς κτίσματα που βρίσκονται σε περιοχές στις οποίες δεν ισχύει το αντικειμενικό σύστημα ή το μικτό σύστημα προσδιορισμού της αξίας τους, ο προσδιορισμός αυτός γίνεται με βάση την αγοραία αξία όπως αυτή διαμορφώνεται με τα συγκριτικά στοιχεία.

Αν η επικαρπία έχει διαχωρισθεί από την κυριότητα, ο προσδιορισμός της αξίας της γίνεται σύμφωνα με όσα ισχύουν στη φορολογία κληρονομιών δωρεών και προικών (άρθρο 15 Ν.Δ.· 118/1973)."

Επειδή, σύμφωνα με τις προαναφερθείσες διατάξεις, για τον υπολογισμό της αξίας των ακινήτων που βρίσκονται εντός σχεδίου και εντός αντικειμενικού προσδιορισμού αξίας των ακινήτων, εφαρμόστηκαν οι διατάξεις του άρθρου 41 του Ν 1249/1982 με τις ισχύουσες κάθε φορά τιμές στις αντικειμενικές αξίες των ακινήτων (Έντυπο 1, Έντυπο 2)..

Επειδή, για τα ακίνητα που βρίσκονται εκτός σχεδίου χωρίς ειδικούς όρους δόμησης (αγροί), ο υπολογισμός της αξίας τους γίνεται με βάση τις διατάξεις του αντικειμενικού προσδιορισμού της αξίας τους, με τις ισχύουσες κάθε φορά τιμές (Έντυπο ΑΑ-ΓΗΣ).

Επειδή, για τα ακίνητα που δεν εντάσσονται στις διατάξεις των άρθρων 41 & 41^α του Ν 1249/1982 (Αγροί- Οικόπεδα εκτός Αντικειμενικού) ο προσδιορισμός της αξίας τους έγινε με βάση την αγοραία αξία τους, όπως αυτή διαμορφώνεται με τα συγκριτικά στοιχεία που τηρούνται στα βιβλία τιμών των αρμόδιων ΔΟΥ, σύμφωνα με την παρ.2 του άρθρου 3 του Α.Ν. 1521/1950 και τις αποφάσεις ΠΟΛ 1079/27-7-2004 και ΠΟΛ 1129/8-12-2004.

Επειδή, εν προκειμένω, ο υπολογισμός της αξίας των ακινήτων που είχε στην κατοχή του ο πρώτος εκ των προσφευγόντων κατά την 1-1-2003, έγινε με βάση τις αξίες του αντικειμενικού προσδιορισμού και αποτυπώνονται αναλυτικά στη σχετική έκθεση ελέγχου.

Επειδή, ο υπολογισμός της αξίας των ακινήτων που είχε στην κατοχή της η δεύτερη εκ των προσφευγόντων κατά την 1-1-2003, έγινε τόσο με βάση τις αξίες του αντικειμενικού προσδιορισμού όσο και με βάση πρόσφορα συγκριτικά στοιχεία για το οικοπέδο που δεν είχε ενταχθεί στον αντικειμενικό προσδιορισμό. Για τον υπολογισμό της αξίας του οικοπέδου που ήταν εκτός σχεδίου, λήφθηκαν υπόψη τα συγκριτικά στοιχεία, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του εν λόγω ακινήτου καθώς και η αντικειμενική του αξία κατά τον πρώτο χρόνο εφαρμογής του συστήματος αντικειμενικών αξιών

Επειδή, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, ορθά υπολογίστηκαν οι αξίες των ακινήτων που είχαν στην κατοχή τους οι προσφεύγοντες κατά την 1-1-2003 και συνεπώς ο ισχυρισμός τους περί αοριστίας και έλλειψης αιτιολογίας της έκθεσης ελέγχου επί της οποίας εδράζεται η προσβαλλόμενη πράξη, απορρίπτεται ως απαράδεκτος.

Ως προς τον πέμπτο και έκτο ισχυρισμό των προσφευγόντων

Επειδή, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι οι διατάξεις των άρθρων 1 και 2 του Ν 2523/1997 αντίκεινται στην αρχή της αναλογικότητας και παραβιάζουν το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ.

Επειδή, όπως συνάγεται από την εισηγητική έκθεση επί του ν. 2523/1997, με τις ρυθμίσεις περί προσθέτων φόρων του άρθρου 1 αυτού εσκοπήθη μεταξύ άλλων η συνάρτηση του ύψους του πρόσθετου φόρου με τον χρόνο περαίωσης της φορολογικής υπόθεσης, κατά τρόπο ώστε να καταργηθεί το “πράγματι άδικο σύστημα να καταβάλλει τον ίδιο πρόσθετο φόρο τόσο αυτός που εκπληρώνει τη φορολογική του υποχρέωση σε σύντομο χρόνο όσο και εκείνος που την εκπληρώνει μετά από δεκαετίες”, που “όχι μόνο δεν αποτελούσε κύρωση σε βάρος του παραβάτη της φορολογικής νομοθεσίας, αλλά αντίθετα αποτελούσε κίνητρο προσφυγής στα διοικητικά δικαστήρια, με πρωταρχικό σκοπό να επιμηκύνεται ο χρόνος καταβολής του κύριου και πρόσθετου φόρου”, προβλέφθηκε, ωστόσο, “επειδή πολλές φορές οι δικαστικές διενέξεις αργούν να διεκπεραιωθούν χωρίς υπαιτιότητα του φορολογούμενου ... πλαφόν πέραν από το οποίο δεν μπορεί να φθάσει ο οποιοσδήποτε πρόσθετος φόρος”. Υπό τα δεδομένα αυτά, οι ως άνω διατάξεις του άρθρου 1 του ν. 2523/1997, ερμηνευόμενες, σύμφωνα με τους κανόνες της λογικής και τα διδάγματα της κοινής πείρας, ενόψει και των όσων αναφέρονται στην οικεία εισηγητική έκθεση, δεν αντίκεινται στην προβλεπόμενη από το Σύνταγμα αρχή της αναλογικότητας. Και τούτο, διότι με την πρόβλεψη επιβολής σταθερού ποσοστού φόρου και συνάρτησης του ποσού του φόρου με τη διάρκεια της καθυστέρησης στην καταβολή του, οι εφαρμοζόμενες διατάξεις ενέχουν αυτές οι ίδιες στοιχεία αναλογικότητας, δεν θεσπίζουν δε μέτρο προδήλως ακατάλληλο και απρόσφορο ούτε υπερακοντίζουν τον σκοπό δημοσίου συμφέροντος του κολασμού του παραβάτη και της αποτροπής παρομοίων παραβάσεων (πρβλ. ΣΕ 3474/2011 Ολ., 2402/2010 επταμ. και απόφ. ΔΕΚ της 12-7-2001, υπόθ. C-262/1999, κατά Ελληνικού Δημοσίου). Περαιτέρω, η φορολογική αρχή

θεμιτώς κατά το Σύνταγμα, εν όψει των αναφερθέντων, δεν διαθέτει διακριτική ευχέρεια να προσδιορίζει το ποσοστό του προσθέτου φόρου και συνεπώς να προσδιορίζει το ύψος αυτού αναλόγως των ειδικότερων συνθηκών της παράβασης, αφού ήδη το ποσοστό τούτο κλιμακώνεται κατά τα προεκτεθέντα από τον ίδιο τον τυπικό νομοθέτη, ανάλογα με τη βαρύτητα κάθε παράβασης και τον χρόνο καταβολής του οφειλόμενου κύριου φόρου. (ΣτΕ 2904/2015).

Επειδή, το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζει ότι «Καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει», συναφώς δε προβλέπει το άρθρο 6 παρ. 1 της κυρωθείσας με το ν.δ. 53/1974 (Α' 256) Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) ότι «1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα, όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως ... υπό ... δικαστηρίου ..., το οποίον θα αποφασίση είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως ...». Ενόψει του ότι, κατά τα ήδη εκτεθέντα, το άρθρο 1 του ν. 2523/1997 δεν αντίκειται στο Σύνταγμα, θεμιτώς δε με τη διάταξη αυτή προβλέπεται ότι η φορολογική αρχή δεν διαθέτει διακριτική ευχέρεια να προσδιορίζει το ποσοστό του πρόσθετου φόρου και συνεπώς να προσδιορίζει το ύψος αυτού αναλόγως των ειδικότερων συνθηκών της παράβασης, αφού ήδη το ποσοστό αυτό κλιμακώνεται από τον ίδιο τον τυπικό νομοθέτη ανάλογα με τη βαρύτητα κάθε παράβασης και τον χρόνο καταβολής του οφειλόμενου κύριου φόρου, και δεδομένου ότι η σχετική πράξη της φορολογικής αρχής είναι προσβλητή ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, εξασφαλίζεται πλήρως η δυνατότητα δικαστικού ελέγχου της νομιμότητας της πράξης, την οποία εξέδωσε η διοικητική αρχή με βάση την κατά το νόμο αρμοδιότητά της, δεν στερείται δε ο ενδιαφερόμενος του δικαιώματος παροχής έννομης προστασίας ως εκ του ότι το δικαστήριο δεν διαθέτει εξουσία επιμέτρησης του πρόσθετου φόρου, που δεν ανήκει στην αρμοδιότητα της αρχής, της οποίας η πράξη ελέγχεται. (ΣτΕ 2904/2015).

Συνεπώς οι ως άνω ισχυρισμοί των προσφευγόντων θα πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι.

Ως προς τον έβδομο ισχυρισμό των προσφευγόντων

Επειδή ο ισχυρισμός των προσφευγόντων περί παραγραφής της αξίωσης του Δημοσίου πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμος για τους παρακάτω αναφερόμενους λόγους:

- Με την παραγρ. 2 του άρθρου 28 του Ν. 2459/97 "ΦΜΑΠ" ορίζεται ότι: « 2.Για την έκπτωση του Δημοσίου από το δικαίωμα του να κοινοποιήσει πράξη επιβολής φόρου και προστίμου εφαρμόζονται ανάλογα οι διατάξεις του άρθρου 102 του ν.δ/τος 118/1973.».

- Με το άρθρο 28 της ΑΥΟ 1042365/251/Β0013/ΠΟΛ.1130/14.4.1997 του Υπ. Οικ. "περί παραγραφής ΦΜΑΠ" ορίζεται ρητά ότι: «...Ειδικά, όσον αφορά στην έκπτωση του Δημοσίου από το δικαίωμά του να κοινοποιήσει πράξη επιβολής φόρου και προστίμου, ορίζεται στο άρθρο αυτό ότι,

εφαρμόζονται ανάλογα οι διατάξεις του άρθρου 102 του Ν.Δ.118/1973, που προβλέπουν την παραγραφή του δικαιώματος του Δημοσίου για την επιβολή φόρου κληρονομιών, δωρεών, γονικών παροχών, προικών. Συνεπώς, το δικαίωμα του Δημοσίου για την επιβολή φόρου ακίνητης περιουσίας και προστίμου παραγράφεται:

- α) στην περίπτωση που η δήλωση είναι ανακριβής, μετά πάροδο δεκαετίας από το τέλος του έτους μέσα στο οποίο υποβλήθηκε η δήλωση,**
- β) στην περίπτωση που δεν υποβλήθηκε δήλωση, είτε για ολόκληρη, είτε για μέρος της ακίνητης περιουσίας, μετά πάροδο δεκαπενταετίας από το τέλος του έτους, μέσα στο οποίο έληξε η προθεσμία υποβολής της δήλωσης και**
- γ) στην περίπτωση επιβολής προστίμου, μετά πάροδο δεκαετίας από το τέλος του έτους, μέσα στο οποίο συντελέστηκε η παράβαση».**

Τέλος με τους παρακάτω νόμους παρατάθηκε διαδοχικά το δικαίωμα του δημοσίου ως ακολούθως:

-Σύμφωνα με το άρθρο **11 Ν. 3513/2006**, οι προθεσμίες παραγραφής που λήγουν στις 31.12.2006 και 31.12.2007, ημερομηνίες μετά τις οποίες παραγράφεται το δικαίωμα του Δημοσίου για κοινοποίηση φύλλων ελέγχου επιβολής φόρων, τελών και εισφορών, παρατείνονται **μέχρι 31.12.2008**. Η διάταξη του προηγούμενου εδαφίου δεν ισχύει για υποθέσεις φορολογίας κληρονομιών, δωρεών, γονικών παροχών και προικών.

-Σύμφωνα με το άρθρο **29 Ν. 3697/2008**, η προθεσμία παραγραφής που λήγει στις 31.12.2008, ημερομηνία μετά την οποία παραγράφεται το δικαίωμα του Δημοσίου για κοινοποίηση φύλλων ελέγχου επιβολής φόρων, τελών και εισφορών, παρατείνεται **μέχρι 31.12.2009**. Η διάταξη του προηγούμενου εδαφίου δεν ισχύει για υποθέσεις φορολογίας κληρονομιών, δωρεών, γονικών παροχών και προικών.

-Σύμφωνα με το άρθρο **10 Ν. 3790/2009**, η προθεσμία παραγραφής που λήγει στις 31.12.2009, ημερομηνία μετά την οποία παραγράφεται το δικαίωμα του Δημοσίου για κοινοποίηση φύλλων ελέγχου επιβολής φόρων, τελών και εισφορών, παρατείνεται **μέχρι 30.6.2010**.

-Σύμφωνα με το άρθρο **82 Ν.3842/2010**, η προθεσμία παραγραφής που λήγει στις 30.6.2010, ημερομηνία μετά την οποία παραγράφεται το δικαίωμα του Δημοσίου για κοινοποίηση φύλλων ελέγχου επιβολής φόρων, τελών και εισφορών, παρατείνεται **μέχρι 31.12.2010**.

[Η αρχική διάταξη (του άρθρου 82 του Ν.3842/2010) περιείχε και δεύτερο εδάφιο με το οποίο οριζόταν ότι η ανωτέρω παράταση δεν καταλαμβάνει τις υποθέσεις φορολογίας κληρονομιών, δωρεών, γονικών παροχών, προικών, κερδών από λαχεία, μεταβίβασης ακινήτων, φόρου μεγάλης ακίνητης περιουσίας (Φ.Μ.Α.Π.) και ειδικού φόρου επί των ακινήτων (σχετική και η ΠΟΛ.1063/2010). Εν συνεχεία όμως με την περ. β της παρ. 3 του άρθρου 92 του Ν. 3862/2010, καταργήθηκε το παραπάνω δεύτερο εδάφιο του άρθρου 82 του Ν. 3842/2010. Έτσι τελικά η προθεσμία παραγραφής του δικαιώματος του Δημοσίου για κοινοποίηση φύλλων ελέγχου ή πράξεων επιβολής φόρων για υποθέσεις φορολογίας κληρονομιών, δωρεών, γονικών παροχών, προικών, κερδών από λαχεία, μεταβίβασης ακινήτων, φόρου μεγάλης ακίνητης περιουσίας (Φ.Μ.Α.Π.) και ειδικού φόρου επί των ακινήτων που κανονικά έληγε την 31/12/2009, έληξε στις 31/12/2010 (σχετική η ΠΟΛ.1113/2010)].

-Σύμφωνα με το άρθρο **12 παρ. 7 Ν.3888/2010**, η προθεσμία παραγραφής που λήγει στις 31.12.2010, ημερομηνία μετά την οποία παραγράφεται το δικαίωμα του Δημοσίου για κοινοποίηση φύλλων ελέγχου επιβολής φόρων, τελών και εισφορών, παρατείνεται **μέχρι 31.12.2011**.

-Σύμφωνα με το άρθρο **18 παρ. 2 του Ν.4002/2011**, η προθεσμία παραγραφής που λήγει στις 31.12.2011, ημερομηνία μετά την οποία παραγράφεται το δικαίωμα του Δημοσίου για κοινοποίηση φύλλων ελέγχου επιβολής φόρων, τελών και εισφορών, παρατείνεται **μέχρι 31.12.2012**.

-Σύμφωνα με το άρθρο **2 του ν. 4098/2012** η προθεσμία παραγραφής του δικαιώματος του Δημοσίου για την κοινοποίηση φύλλων ελέγχου ή πράξεων επιβολής φόρων, τελών ή εισφορών που λήγει στις 31/12/2012, παρατείνεται **μέχρι 31/12/2013**.

-Σύμφωνα με το άρθρο **22 του ν.4203/2013** οι προθεσμίες παραγραφής του δικαιώματος του Δημοσίου για κοινοποίηση φύλλων ελέγχου ή πράξεων, επιβολής του φόρου και λοιπών καταλογιστικών πράξεων που λήγουν στις 31.12.2013 παρατείνονται κατά δύο έτη από τη λήξη τους (ήτοι **μέχρι 31-12-2015**) για υποθέσεις για τις οποίες έχουν εκδοθεί εντολές ελέγχου μέχρι τις 31.12.2013 και συγκεκριμένα στις ακόλουθες περιπτώσεις:

α) για υποθέσεις, για τις οποίες έχουν αποσταλεί στοιχεία σε ελληνική δικαστική, φορολογική, ελεγκτική ή άλλη αρχή από άλλα κράτη – μέλη της Ε.Ε. ή τρίτες χώρες στα πλαίσια αμοιβαίας διοικητικής ή δικαστικής συνδρομής ή συμβάσεων αποφυγής διπλής φορολογίας εισοδήματος και κεφαλαίου ή συμβάσεων ανταλλαγής πληροφοριών ή συμβάσεις διοικητικής συνδρομής για την καταπολέμηση της απάτης και της φοροδιαφυγής ή οποιασδήποτε άλλης διαδικασίας, ή εκκρεμεί, κατόπιν αιτήματος των ανωτέρω ελληνικών αρχών η αποστολή στοιχείων, και

β) για υποθέσεις, για τις οποίες έχουν εκδοθεί κατά τη δημοσίευση του παρόντος ή θα εκδοθούν μέχρι τις 31.12.2013 εισαγγελικές παραγγελίες, εντολές ελέγχου, έρευνας ή επεξεργασίας ή εντολές και αιτήματα διερεύνησης από δικαστική ή φορολογική ή ελεγκτική αρχή, καθώς και από την Αρχή Καταπολέμησης της Νομιμοποίησης Εσόδων από Εγκληματικές Δραστηριότητες και της Χρηματοδότησης της Τρομοκρατίας και Ελέγχου των Δηλώσεων Περιουσιακής Κατάστασης.

Επειδή στο άρθρο 72§11 Ν. 4174/2013 (πρώην άρθρο 66) ορίζεται ότι: «11. Διατάξεις περί παραγραφής του δικαιώματος του Δημοσίου να κοινοποιεί φύλλα ελέγχου και πράξεις προσδιορισμού φόρου, τελών, εισφορών, προστίμων, προϋσχύουσες του άρθρου 36 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας, εξακολουθούν να έχουν εφαρμογή για τις χρήσεις, τις περιόδους, τις υποθέσεις και τις φορολογικές υποχρεώσεις τις οποίες αφορούν. Κατ' εξαίρεση, οι διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 36 εφαρμόζονται και για περιπτώσεις φοροδιαφυγής, η οποία διαπράχθηκε πριν την εφαρμογή του Κώδικα, εάν, κατά τη θέση αυτού σε ισχύ, το δικαίωμα του Δημοσίου δεν έχει παραγραφεί....»

Επειδή περαιτέρω στο άρθρο 72§3 Ν. 4174/2013 (πρώην άρθρο 66) ορίζεται ότι: «....Σε περίπτωση κατά την οποία, έως τις 31.12.2013, είχε εκδοθεί εντολή φορολογικού ελέγχου και για οποιονδήποτε λόγο, μετά την ημερομηνία αυτή, για την ίδια χρήση, περίοδο, φορολογική υπόθεση ή υποχρέωση, εκδοθεί νέα εντολή ελέγχου, οι έννομες συνέπειες της έκδοσης της αρχικής εντολής δεν θίγονται».

Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι ο χρόνος παραγραφής για την υπό κρίση υπόθεση δεν είχε εκπνεύσει κατά την έκδοση των προσβαλλόμενων πράξεων, δεδομένου ότι ο έλεγχος διενεργήθηκε δυνάμει της αριθμ. εντολής ελέγχου της Δ.Ο.Υ., η οποία εκδόθηκε σε αντικατάσταση της αριθμ. εντολής ελέγχου.

Για όλους τους ανωτέρω λόγους

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

Την **απόρριψη** της από 26-1-2016 και με αριθμό πρωτ. ενδικοφανούς προσφυγής των **α)..... του και β) του** , κατά της με αριθμ. οριστικής πράξης διορθωτικού προσδιορισμού φόρου μεγάλης ακίνητης περιουσίας του προϊσταμένου της ΔΟΥ, για ακίνητα της 1-1-2003.

Οριστική φορολογική υποχρέωση των προσφευγόντων με βάση την παρούσα απόφαση:

Οριστική Πράξη Διορθωτικού Προσδιορισμού Φόρου Μεγάλης Ακίνητης Περιουσίας για τα ακίνητα της 1-1-2003 :18.595,74€

Εντελλόμεθα όπως αρμόδιο όργανο κοινοποιήσει με τη νόμιμη διαδικασία την παρούσα απόφαση στην υπόχρεο.

**ΜΕ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ
ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΤΕΛΟΥΣ
ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ**

Ακριβές Αντίγραφο

**Η υπάλληλος του γραφείου
Διοικητικής Υποστήριξης**

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της με υποχρέωση, επί ποινή απαραδέκτου άσκησης της προσφυγής, επίδοσης επικυρωμένου αντιγράφου αυτής στην Υπηρεσία μας εντός είκοσι (20) ημερών από τη λήξη της προθεσμίας για την άσκησή της (άρθ. 126 ν. 2717/99).